

NEW

לקוטי שיחות

צו תזאב

VOLUME 1, P. 217-219

LIKKUTEI SICHOS

INSIGHTS INTO THE WEEKLY PARSHA

BY THE LUBAVITCHER REBBE

Dedicated to

**Emmanuel (Mendel)
Karp**

1905 - 1989

son of Bernard (Berl) and Rose (Rezele)

Manny Karp was the first of his family born in the United States, in 1905. His first language was Yiddish. Losing his mother to the Spanish Flu shaped his resilience and commitment to helping others, ultimately leading to a career as a guidance counselor in Philadelphia public schools. He also served many years as the director of Camp Akiba in the Poconos.

Karp's legacy is characterized by his optimism and unwavering dedication to learning and mentorship. Emmanuel Karp died in 1989.

TZAV I | צו א

Adapted from *sichos* delivered on Purim, 5714 [1954], and *Shabbos Parshas Tzav*, 5717 [1957]

Introduction

The Baal Shem Tov once taught his disciples that everything they see or hear should serve as a lesson in serving G-d. On their way home after hearing this teaching, they saw a non-Jew carving a cross out of the ice on the river. They were astonished: What could this teach them in their Divine service?

They were so disturbed that they had to return to the Baal Shem Tov for an explanation. He told them, “Water is an analogy for the Torah.¹ When the Torah is warm and studied with energy and vitality, its water is a source of life. But when it is cold and devoid of enthusiasm, it can turn into the direct opposite of G-d’s will.”

In a similar vein, the Rebbe Rashab once said,² “Only a very fine line separates spiritual frigidity from an actual denial of G-d.³ It is written,⁴ ‘G-d your L-rd is a consuming fire.’ Divinity is a flaming fire. One’s Torah study and prayer ought to be inspired by an ardent heart.”

Parshas Tzav highlights this theme, teaching,⁵ “A constant fire shall be kept burning on the altar; it must not be extinguished.” The altar corresponds to a person’s heart.⁶ Our observance of the *mitzvos* and study of the Torah must be fired with excitement.

Man and G-d share an interactive relationship. The fire we generate within our hearts elicits Divine fire, as our Sages imply in their teaching,⁷ “Even though fire would descend [on the altar] from Above, it is [still] a *mitzvah* to bring ordinary fire.” The energy we invest in our Divine service calls forth Divine energy that vitalizes every element of our lives.

1. See: *Bava Kama* 17a; *Kiddushin* 5b.

2. In the *sichah* entitled *Kol HaYotzei LeMilchemes Beis David 5661 [1900]*, which appears in English translation in *Likkutei Dibburim*, Vol. 5 (see p. 288), and in *With Light and With Might* (SIE, N.Y., 5753/1993; see p. 67).

3. Indeed, in the Holy Tongue, כפור (*kfor* – “frost”) and כפירה (*kefirah* – “denial of G-d”) share the same root letters. The oral tradition of chasidim points out further that this spiritual “fine line” is visible even physically – in the fine difference between the letter *vav* (in כפור) and the letter *yud* (in כפירה).

4. *Devarim* 4:24.

5. *Vayikra* 6:6.

6. See *Akeidas Yitzchak, Parshas Tzav; Toras HaOlah*, Vol. 1, ch. 24; *et al.*

7. *Yoma* 21b.

When the Torah Is Aflame

Relating to Both Extremes

1. On the verse,¹ “A constant fire shall be kept burning on the altar; it must not be extinguished,” the *Talmud Yerushalmi* comments,² “‘Constant,’ even on *Shabbos*; ‘constant,’ even in a state of impurity.”

As frequently mentioned, all the components and services carried out in the physical Sanctuary and later in the *Beis HaMikdash* also exist in the spiritual Sanctuary and in the *Beis HaMikdash* present within every Jew.

The altar corresponds to a person’s heart.³ In the Sanctuary and the *Beis HaMikdash*, there was an outer altar⁴ and an inner altar;⁵ so, too, in our hearts there is an internal and an external dimension.⁶ The commandment, “A constant fire shall be kept burning on the altar” was given regarding the external altar. The spiritual implication of that mandate is that our hearts must be burning with visible flames of excitement regarding spiritual matters. The external dimensions of our hearts should be ablaze with G-dliness.

This is true even on *Shabbos*, a day when we cease work and rest, removed from worldly matters. Accordingly, we are forbidden to engage in mundane activities on that day.⁷ The counterpart in our Divine service is an inward focus, an effort to comprehend and internalize Divine light, as implied by the commandment,⁸ “You shall call *Shabbos* ‘a delight.’”

א. אויפן פסוק אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה, זאגט דער ירושלמי: “תמיד אפילו בשבת, תמיד אפילו בטומאה.”

ווי גערעדט שוין פיל מאל, זיינען אלע ענינים און עבודות פון משכן ומקדש הגשמי, אויך דא אין דעם משכן ומקדש הרוחני וואס געפינט זיך אין יעדן אידן.

מזבח איז די הארץ פון מענטשן. אזוי ווי אין מזבח הגשמי איז געווען דער מזבח החיצון ומזבח הפנימי, אזוי איז אויך אין הארץ פאראן חיצוניות הלב און פנימיות הלב. דער מזבח אויך וועלן עס איז דער צוויי אש תמיד תוקד על המזבח, איז דאס דער מזבח החיצון. וברוחניות: עס דארף זיין א התלהבות בגלוי, אין חיצוניות הלב - די הארץ זאל ברענען צו אלקות.

שבת איז דער ענין השביתה, אפגעטראגן פון וועלט. דערפאר זיינען דאך דעמאלט אסור עובדין דחול. אין עבודה פון נפש האדם, מיינט דאס השגה, וקראת לשבת ענג,

1. *Vayikra* 6:6.

2. *Talmud Yerushalmi, Yoma* 4:6.

3. See *Akeidas Yitzchak, Parshas Tzav; Toras HaOlah*, Vol. 1, ch. 24; et al.

4. This refers to the altar in the court-

yard of the Sanctuary and the altar in the courtyard of the *Beis HaMikdash* on which the sacrifices were offered.

5. This refers to the Golden Altar in the Tent of Meeting and in the building of the *Beis HaMikdash* on which

the incense offering was brought.

6. *Likkutei Torah, Devarim*, p. 78d.

7. See the Alter Rebbe’s *Shulchan Aruch*, sections 306 and 307.

8. *Yeshayahu* 58:13.

These two spiritual motifs are interrelated: As a result of the G-dly light that a person grasps, he withdraws from all mundane activities. One might think that since the person is absorbed in the comprehension of G-dliness, he stands above emotional excitement, and the external dimensions of his heart need not be aflame. Yet the commandment, “it must not be extinguished,” is also addressed to such a person; his heart must burn with G-dly fire, “even on *Shabbos*” – even when he has attained such a lofty spiritual state.

At the other extreme, even a person who is far from G-dliness should not think he no longer shares a connection with G-d, (Heaven forbid). He is told “‘it must not be extinguished,’ even in a state of impurity.” Do not look at anyone’s present situation; “it must not be extinguished” applies to all. Everyone has a responsibility to see to it that his passion and fire for G-dliness is not extinguished. The “constant fire” of his personal altar must be continually fanned, for his G-dly fire cannot be allowed to burn out.

Such efforts will lead to the positive expression of the charge, “it must not be extinguished (*lo tichbeh*).” As interpreted by the Maggid of Mezritch,⁹ this means that “the *lo* (“not”) – all negative matters – will be extinguished.

Fighting Frigidity

2. The interpretation suggested by the Maggid of Mezritch further teaches us: “A constant fire” is necessary to extinguish “the *lo*.” One must continually burn with excitement over the Torah and its *mitzvos*.

It is not enough that in the past – even just a few moments before – one was excited about his observance of the Torah and its *mitzvos*. His excitement must be continuous. If he becomes cold for even

וואס מצד דעם גילוי אור וואס ער איז משיג, איז ער אפגעטראגן פון אלע עניני העולם. קען ער דאך מיינען, אז וויבאלד ער איז פארטאן אין השגה, ער שטייט העכער פון התרגשות, דארף ער ניט האבן דעם פיער. זאגט מען אים, לא תכבה אפילו בשבת.

אין צווייטן קצה, דער וואס שטייט ווייט, ער מיינט אז ער האט שוין חס ושלום קיין שייכות ניט, זאגט מען אים לא תכבה אפילו בטומאה, קוק ניט אויף דיין מצב און - לא תכבה, זאלסט זען עס זאל ניט פארלאשן ווערן. זאלסט האלטן אין איין אויפבלאזן דעם “אש תמיד”, דעם אש אלקי וואס געפינט זיך ביי דיר ער זאל ניט פארלאשן ווערן. און דאס וועט ברענגען דעם “לא תכבה” לויט ווי עס טייטשט דער מעזריטשער מגיד נשמתו עדין, אז דער “לא” - די אלע ניט גוטע ענינים - “תכבה”, וועלן פארלאשן ווערן.

(משיחת פורים תשי״ד)

ב. דער דאזיקער ווארט פון מגיד לערנט אונז, אז בכדי צו פארלעשן דעם “לא”, מוז זיין אש תמיד, דער שטענדיקער קאך אין תורה ומצות.

עס איז ניט גענוג וואס אמאל, אדער אפילו מיט איין וויילע פריער, האט ער געהאט א קאך אין תורה ומצות. דער קאך דארף זיין שטענדיק, ווארום אויב מען איז

9. *Hayom Yom*, entry 20-21 Adar II.

one moment, the *lo* (“not”), the negative factors surrounding him, may find their way in and ensnare him.

This is also the reason for the *mitzvah* to recall daily the attack by Amalek.¹⁰ Remembering is necessary to keep up one’s guard and prevent the frigidity of Amalek¹¹ from taking control for even one moment. On the contrary, “A constant fire shall be kept burning on the altar; it must not be extinguished.”

Beyond the Reach of Man

3. There is another dimension involved in maintaining “a constant fire”: that it prepares for fire that descends from Above. As our Sages say,¹² “Even though fire would descend [on the altar] from Above, it is a *mitzvah* to bring ordinary [fire].” The fire man brings from below is a preparation and an arousal from below to draw down the fire from Heaven.

When is it possible to draw down the fire from Heaven? When the fire from below is in a complete state. Then it elicits fire from Above.

We see this motif developed in the Torah readings of *Parshiyos Tzav* and *Shemini*, which describe the days of the Sanctuary’s dedication. The entire Sanctuary – all of its sacred utensils and the altar – had been completed. Moshe and Aharon were present and had already offered sacrifices. Nevertheless, the Divine Presence had yet to rest within the handiwork of the Jewish people. A remnant of the sin of the Golden Calf still existed within them and prevented the revelation of the Divine Presence. It was specifically on the

איין וויילע קאלט, קען זיך אין דער וויילע אריינכאפן דער “לא”.

וואס דאס איז אויך דער טעם אויף מצות זכירה מעשה עמלק בכל יום ויום - מען דארף שטענדיק געדענקען ניט צו צולאזן, חס ושלום, די קרירות פון עמלקן אפילו אויף איין רגע, ווי עס שטייט אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה.

ג. נאך אן ענין איז דא אין דעם אש תמיד: ער איז א הכנה צום אש שלמעלה. ווי דער מאמר רז”ל, אף על פי שאש יורדת מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט. דאס הייסט אז דער אש שלמטה איז א הכנה ואתערוותא דלתתא אויף צו אראפברענגען דעם אש מן השמים.

ווען, אבער, ברענגט עס דעם אש מן השמים, ווען דער אש שלמטה איז בשלימות דוקא, דאן איז עס ממשיך דעם אש שלמעלה.

מיר זעען דאס אין די היינטיקע סדרות (צו און שמיני). אין די ימי המלואים, ווען דער גאנצער משכן מיט זיינע כלים און דער מזבח זיינען שוין געווען פארטיק, עס זיינען געווען משה ואהרן וכו’ און מען האט שוין מקריב געווען קרבנות, פונדעסטוועגן איז נאך אלץ לא שרתה שכינה במעשה ידיהם, צוליב דעם וואס עס איז נאך איבערגעבליבן א רושם פון חטא העגל, נאר ביום

10. The Alter Rebbe’s *Shulchan Aruch*, sec. 60:4. The Rebbe mentions Amalek here because the year this *sichah* was initially delivered was a leap year. *Parshas Tzav* was read on *Shabbos Zachor*, the *Shabbos* on

which we recall the *mitzvah* to wipe out Amalek.

11. *Devarim* 25:18 speaks of Amalek “encountering” the Jews “on the way” (אשר קוד בדרך). *Chassidus (Likkutei Torah, Devarim*, p. 87c, et al.)

interprets that phrase as relating to the word קוד, “coldness” and explains that Amalek is an inner influence that cools off a Jew’s fervor for G-dliness and Torah.

12. *Yoma* 21b.

eighth day, when the fire from below reached its complete and perfect state, that it extinguished the entire *lo*, “not,” i.e., it entirely nullified the sin of the Golden Calf. Only then did “fire emerge from before G-d”¹³ and the Divine Presence rest within their handiwork.¹⁴

What is the extraordinary quality of the fire from Above that requires a perfect state of Divine service, generating fire from below?

All created beings are limited. As such, their Divine service and the spiritual heights to which they can reach also have limits. In and of themselves, those achievements will not last forever. For them to last forever, they must draw down influence from Above, from Him Who is entirely unlimited.

Accordingly, we see that during the seven days of its dedication, the Sanctuary was erected and dismantled because it is impossible for created beings to fashion anything that exists independently or eternally. Only on the eighth day, when the Divine Presence rested within their handiwork and “fire emerged from before G-d,” was the Sanctuary erected and not dismantled. That was when it was truly erected, i.e., endowed with eternal existence.

On this basis, it is possible to understand the distinction between the seven days of the Sanctuary’s dedication and the eighth day, and the concept that the fire from Above emerged specifically on the eighth day. As is well-known,¹⁵ the number seven is associated with the weekly cycle, i.e., it is related to the natural order of the worlds. By contrast, eight is above this cycle,¹⁶ relating to G-dly light that transcends the worlds. This is identified with the fire from Above described previously.

השמיני דוקא, נאך דעם ווי עס איז פארטיק געווארן דער אש שלמטה, וואס האט פארלאשן דעם גאנצן “לא”, און אינגאנצן מבטל געווען דעם חטא העגל, ערשט דאן ותצא אש מלפני ה' וגו', ושרתה שכניה במעשה ידיהם.

וואס איז אזוי די געוואלדיקע מעלה אין אש שלמעלה וואס אויף צו ממשיך זיין דאס, מוז מען האבן די שלמות העבודה פון אש שלמטה?

נבראים זיינען באגרענעצטע, און זייער עבודה מיט די ענינים צו וועלכע זיי דערגרייכן זיינען באגרענעצטע, וואס מצד עצמם האבן זיי ניט קיין קיום נצחי. ובכדי עס זאל זיין א קיום נצחי מוז דערויף זיין א המשכה מלמעלה דוקא, וואס ער יתברך איז דאך אינגאנצן ניט מוגבל.

דערפאר זעט מען אז בשבעת ימי המלואים הוקם המשכן ופרקו. מצד נבראים קען נאך קיין אמת'ער קיום ניט זיין. ביום השמיני דוקא, ווען עס איז געווען השראת השכינה און ותצא אש מלפני ה', ערשט דאן איז הוקם המשכן ולא פרקו, עס איז געווען די אמת'ע הקמה, קיום נצחי.

און מיט דעם וועט אויך זיין פארשטאנדיק דער ענין פון שבועת ימי המלואים ויום השמיני, וואס דער אש שלמעלה איז געווען ביום השמיני דוקא, ווארום עס איז באוואוסט אז שבועה זיינען די ימי ההקף, דאס הייסט וואס געהערט צו עולמות, און שמיני איז למעלה מההקף, אור שלמעלה מהעולמות, והוא ענין אש שלמעלה כנ"ל.

13. *Vayikra* 9:24.

14. *Rashi* to *Vayikra* 9:23.

15. See *Rashba*, Vol. 1, responsum 9. *VaYehi Bayom HaShemini*, 5704.

16. *Ibid.*; the *maamar* entitled

When the Finite Calls Forth the Infinite

4. Despite the fact that created beings cannot achieve eternity in and of themselves, nevertheless, as mentioned, the fire from Above is elicited through the perfection of man's Divine service in generating a fire from below. In other words, when a created being does everything he can, even though his efforts are limited, G-d grants him "fire from Above," an unlimited light.

This is alluded to as well in the word "constant" in the verse, "A constant fire shall be kept burning." "Constant" reflects a lack of limitation, something not bound by time.

Since time is comprised of limited elements – every second, minute, hour, etc., is defined – it must itself have a limitation.¹⁷ Even so, although it is limited, the perfection of man's Divine service generates a fire from below that elicits an unlimited response from Above, an eternal quality. Moreover, that eternal quality is also drawn down within time, and time itself is endowed with an eternal dimension; the light burns constantly.

In our terms, this means that, within nature, we can see unlimited success and attainments that transcend the bounds of nature.

Putting It into Practice

5. These concepts serve as a lesson regarding our conduct. Every Jew is a Sanctuary for G-d, as it is written,¹⁸ "They shall make a Sanctuary for Me and I will dwell among them" – meaning, within each and every Jew.¹⁹ Nevertheless, it is not enough that one is a Sanctuary, "a constant fire [must] be kept burning." If the fire – the warmth and the vitality – is lacking, the

ד. ניט קוקנדיק, אָבער, אויף דעם וואס נבראים אליין קענען צו נצחיות ניט דערגרייכן, פונדעסטוועגן, ווי געזאגט פריער, איז המשכת האש שלמעלה קומט דורך שלימות העבודה פון אש שלמטה דוקא. דאס מיינט, אז בשעת א נברא טוט אלץ וואס ביכלתו, הגם דאס איז בהגבלה, גיט אים דער אויבערשטער דעם אש שלמעלה, בלי גבול.

און דאס איז אויך מרומז אין דעם ווארט "תמיד" וואס אין פסוק, אש תמיד תוקד גו': תמיד מיינט בלי גבול, למעלה מהזמן. זמן מצד עצמו, וויבאלד ער איז צונויפגעשטעלט פון חלקים מוגבלים, מוז ער האבן א הגבלה". און פונדעסטוועגן דורך שלימות העבודה פון אש שלמטה, איז מען ממשיך דעם בלי גבול שלמעלה מהזמן, און נאך מער, אז דאס ווערט נמשך אויך אין זמן, אז דער זמן אליין ווערט א נצחי, תמיד.

אין עולם איז דאס, אז אין טבע איז דא די הצלחה שלמעלה מהטבע.

ה. די נקודת ההוראה פון דעם אויבנגעזאגטן:

יעדער איד איז דאך א משכן ומקדש אליו יתברך, אזוי ווי עס שטייט, ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, בתוך כל אחד ואחד מ ישראל, דארף מען וויסן אז כל זמן עס פעלט אין דעם "אש" –

17. See *Derech Mitzvosecha, mitzvas HaAmanas Elokus*, ch. 11. In that source, it is explained that since each element of time has a specific

definition, it cannot be said that time itself is unlimited, for a combination of limited elements can only produce something limited.

18. *Shmos* 25:8.

19. Alshich to the above verse; *Shelah*, p. 69a; et al.

Sanctuary is incomplete. Even though the person studies the Torah, fulfills the *mitzvos*, and carries out all the spiritual counterparts of the service in the Sanctuary, if he does so without energy, the Divine Presence will be lacking in his efforts. So great is that lack that it is possible for him to remain tainted by a trace of the sin of the Golden Calf.

The Torah and its *mitzvos* must be carried out with excitement and vitality. This applies in each of the three areas: Torah study, Divine service, and acts of kindness.

With regard to Torah study: It is not sufficient for a person to fulfill his obligation by studying “one chapter in the morning and one chapter in the evening”²⁰ and then for the remainder of the day to remain indifferent to Torah study. Nor may the Torah be studied in a muted tone, without the person feeling any connection to his studies. Instead, he must fulfill the commandment which requires that the words of the Torah “shall not depart from your mouth”²¹ – meaning, he should feel a constant connection to Torah study and it should be the focus of his day.²² Moreover, the Torah he studies should be interwoven with his entire being, all his 248 limbs,²³ as implied by the verse,²⁴ “All my bones will declare it.” To accomplish this, one must study with vitality.

With regard to the Divine service of prayer: One should not view prayer “as a fixed obligation, but as a request for mercy and a supplication before the Omnipresent.”²⁵ When a person prays in such a manner, his prayer will be energized.

With regard to acts of kindness, which can be seen as a general category including all the *mitzvos*: One’s approach should not be merely to fulfill his ob-

די חמימות וחייות, איז הגם ער לערנט תורה, ער איז מקיים מצות און האט אלע ענינים שהיו במשכן, וויבאלד עס איז אבער אן חיות, פעלט ביי אים השראת השכינה, ביו עס איז רעכט, עס זאל ביי אים זיין א רושם פון חטא העגל.

תורה ומצות דארפן זיין מיט א קאך און א לעבעדיקייט, אין אלע דריי קוין תורה, עבודה און גמילות חסדים.

תורה: מען דארף ניט יוצא זיין מיט פרק אחד שחרית ופרק אחד ערבית, און צום גאנצן מעת לעת האט עס קיין שייכות ניט. עס טאר ניט זיין בלחישו און צו אים אינגאנצן האט עס קיין שייכות ניט. עס מוז זיין לא ימוש גו' און עס מוז זיין ערוכה בכל רמ"ח אברים, כל עצמותי תאמרנה.²³ עס מוז זיין מיט א חיות.

עבודה: תפלה, וואס דאס איז קו העבודה, דארף זיין ניט קבע, נאר רחמים ותחנונים לפני המקום, מיט א הרגש פון חיות.

גמילות חסדים: מצות, וואס בכללות זיינען זיי אין קו הגמילות חסדים, דארפן ניט זיין נאר פון יוצא וועגן. מצות דארף מען

20. The Rebbe is using the wording of *Menachos* 99b, quoted by the Alter Rebbe in his *Shulchan Aruch, Hilchos Talmud Torah* 3:4, et al. The intent is not a chapter of a specific text, but rather a defined portion of Torah study.

21. *Yehoshua* 1:8.

22. *Menachos, loc. cit.*, explains that by studying even “one chapter in the morning and one chapter in the evening,” one fulfills the charge that the words of Torah should not depart from your mouth. The Rebbe is explaining that the limited time one spends in study in the morning and the evening should affect one’s

entire day.

23. *Eruvin* 54a; cited and explained at the beginning of ch. 37 of *Tanya*. That Talmudic passage mandates that the Torah be studied aloud.

24. *Tehillim* 35:10.

25. *Avos* 2:13.

ligation, but rather to fulfill the *mitzvos behiddur*, meticulously and in the most beautiful manner possible. This results from the vitality with which one performs the *mitzvah*.

Torah study, the Divine service of prayer, and the observance of all *mitzvos* in this manner generate perfection in the fire from below, which in turn elicits the fire from Above. The Divine Presence rests within the person's Torah study and Divine service and, indeed, within everything he does, even his material activities.

As explained previously, all of the above draws down G-d's infinite light within the limitations of our material world. In a personal sense, this means that, even in the garments of nature, it is possible to see Divine blessing and achieve success that is above the natural order.

מְקַיִּים זַיִן בְּהִידוּר, וְוָאס דְּעַר
הִידוּר קוּמַט מִצַּד הַחַיּוּת וְוָאס עַר
הָאֵס אֵיִן קִיּוּם הַמִּצְוָה.

אִוּן דּוּרְךָ דְּעַר שְׁלִימוֹת פּוּן אֵשׁ
שְׁלִמְטָה, וְוַעֲרַט נִמְשָׁךְ דְּעַר אֵשׁ
מִלְמַעְלָה, הַשְׁכִּינָה שׁוּרָה בְּתוֹרָתוֹ
וְעַבּוּדָתוֹ בִּיז אִוּיךָ בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדָיו,
גַּם בְּעַנְיָנוּ הַגְּשָׁמִיִּים.

אִוּן וּוִי גְעֻזָּאגַט פְּרִיעֶר - עַס
וְוַעֲרַט אִוּיפֶגַעטָאן הַמְשַׁכֵּת בְּלִי
גְבוּל אֵיִן גְבוּל, אַז אִוּיךָ אֵיִן לְבוּשֵׁי
הַטְּבַע זַעַט מְעַן בְּרַכַּת הַוּוִי' וְהַצְּלָחָה
שְׁלִמְעָלָה מִהַטְּבַע.

(משיחת ש"פ צו תשי"ז)

א) יומא פרק ד הלכה ו.	ה)	יומא כא, ב.	ה)	פרק יא.
ב) לקוטי תורה דברים עה, ד.	ו)	פירוש רש"י על התורה ויקרא ט, כג.	ט)	עירובין נד, א. תניא פרק לו בתחלתו.
ג) לוח היום יום (כיכא אדר ב).	ז)	זע שו"ת הרשב"א חלק א סימן ט. ד"ה	י)	אבות פרק ב משנה יג.
ד) שלחן ערוך אדמו"ר הזקן סימן ס,	ח)	ויהי ביום השמיני, תש"ד.		
ס"ד.		דרך מצותיך, מצות האמנת אלקות		

CREDITS:

Copyright by Sichos in English

Rabbi Eliyahu Touger
Rabbi Sholom Ber Wineberg
Translators

Rabbi Sholom Zirkind
Rabbi Zalmy Avtzon
Content Editors

Uriella Sagiv
David Hendler
Copy Editors

Yosef Yitzchok Turner
Typesetting

Spotlight Design
Layout and Cover

Mayer Preger
Advisory Board

Rabbi Shmuel Avtzon
Director, Sichos In English

הרה"ת ר' משה יהודה בן ר' צבי יוסף ע"ה
Rabbi Moshe Kotlarsky OBM,
whose commitment has brought this sacred initiative to fruition

